

DỄ DÀNH

Bố bị viêm phổi và nhiễm trùng đường tiêu, phải đem vào bệnh viện cấp cứu.

Bác sĩ cho uống trụ sinh, bệnh tình thuyên giảm.

Vào thăm Bố. Bố vui mừng, ngoắc lại gần, thì thầm: “Xin bác sĩ cho Bố về. Bố khoẻ rồi.”

Mình dễ dàng: “Bố chịu khó đợi đến khi khỏi hẳn, bác sĩ sẽ cho về.”

Bố khẩn khoản, năn nỉ, giọng sưng nước mắt: “Cho Bố về. Bố nhớ nhà quá...”

Mất mồn lẹ, mình lại dễ dàng: “Bố chịu khó ăn và uống thuốc, mau khoẻ lại, họ sẽ cho về ngay thôi,”

Bố chỉ ra cửa: “Con ra nói với y tá ngoài kia cho Bố về, không cần đợi bác sĩ đâu.”

Mình ôm Bố, cố thuyết phục: “Phải có bác sĩ cho phép mới được về Bố ạ. Bố chịu khó chờ thêm một ngày nữa. Họ đâu muốn giữ mình lại làm gì.”

Bố thất vọng, buồn bã, thở dài: “Ừ, thì chờ thêm một ngày...”

Hôm sau bác sĩ cho về nhưng không về nhà mà vào thẳng nursing home vì tuổi Bố đã cao, cần người chăm sóc 24/7. Bố ngơ ngác, cau có: “Sao lại đến đây? Cho Bố về nhà!”

Con cái xúm lại dễ dàng. Bố hờn dỗi, lạnh lùng. Biết phải dễ dàng như thế nào để Bố hiểu trong giai đoạn này, đây mới là nhà. Làm sao tránh được cảnh dọn nhà lần chót. Hầu như ai cũng phải trải qua!

Nguyễn P. Thúy

June 1, 2019